

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1327/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Слађане Накић Момировић, Добриле Страјина, Марине Милановић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа Војислав Љубеновић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа ОЈП Власотинце, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 12 Гж1 1452/18 од 17.09.2019. године, у седници већа одржаној 27.08.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 12 Гж1 1452/18 од 17.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 12 Гж1 1452/18 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу 25 П 3304/14 од 18.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд обавезе тужену да због незаконитог поступања њеног надлежног органа тужиоцу на име изгубљене користи због неостваривања месечних износа плата за период од 18.12.2009. до 30.01.2013. године (37 плата), исплати износ од 1.318.840,45 динара и износ обрачунате затезне камате од пресуђења до коначне исплате у ближе наведеном износу, као и да му исплати припадајуће износе доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима на дан уплате, ПИО здравственог осигурања, Фонду за незапослене за период од 18.12.2009. до 30.01.2013. године (37 плата). Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 72.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12 Гж1 1452/18 од 17.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу 25 П 3304/14 од 18.01.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је доставила суду одговор на ревизију тужиоца.

Полазећи од разлога због којих је тужилац изјавио ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Предмет спора у овом случају је накнада штете у виду измакле користи због незаконитог рада тужене као правног лица за штету коју је проузроковао њен орган. Нижестепени судови су тужбени захтев одбили правилном применом материјалног права у складу са устаљеном судском праксом нашавши да не постоји одговорност тужене у смислу одредбе члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, јер свако неправилно поступање правног лица у оквиру законских овлашћења не представља основ за накнаду штете, па ни у случају погрешног тумачења прописа у оквиру законског овлашћења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 04.07.2014. године и као вредност предмета спора означен је износ од 20.000,00 динара. Тужбени захтев је повећан у поднеску тужиоца од 08.01.2018. године на износ од 1.318.840,45 динара, колика је и вредност побијеног дела првостепене пресуде. Наведени износ је на дан преиначења тужбе износио 11.102 евра, па ревизија туженог није дозвољена. Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић